



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci **žalobce D.H.**, zastoupeného JUDr. Vladimírem Procházkou, advokátem se sídlem v Plzni, Rooseveltově č. 16, proti žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem v Plzni, Škroupově 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. dubna 2011, č.j. DSH/474/11

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

D.H., (dále jen „žalobce“) dne 21.8.2010 v 9:30 hod. řídil motorové vozidlo tovární značky Ford Focus, registrační značky (dále jen „rz“) X v Plzni po vozovce pozemní komunikace Železniční ulice ve směru jízdy od Koterovské ulice k Lobežské ulici. V místě pravotočivé zatáčky, v úseku platnosti vodorovné dopravní značky V1a (podélná čára souvislá) předjížděl zleva stejným směrem jedoucí motorové vozidlo tovární značky Ford Explorer, rz X řízené L. L. M.. Při zařazování se před předjížděné vozidlo ohrozil jeho řidiče tak, že se střetl pravou zadní částí jím řízeného vozidla s levou přední částí vozidla řízeného řidičem M.. Při této dopravní nehodě nedošlo ke zranění osob. Na obou vozidlech vznikla hmotná škoda v souhrnu nepřevyšující částku 100.000 Kč. Při šetření dopravní nehody Policií

České republiky, Městským ředitelstvím policie Plzeň, Územním odborem vnější služby, dopravním inspektorátem (*dále jen „PČR DI“*) bylo zjištěno, že žalobce řídil motorové vozidlo přesto, že nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění, protože od 9.7.2009, kdy mu skončil dvouletý trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, nezažádal o vrácení řidičského oprávnění. Žalobce při šetření dopravní nehody dobrovolně odevzdal svůj řidičský průkaz, který byl téhož dne PČR DI zadržen.

Hlídka PČR DI sepsala oznámení přestupku, které se spisovým materiálem následně zaslala Magistrátu města Plzně (*dále jen „správnímu orgánu I. stupně“*).

Přípisem ze dne 18.10.2010 oznámil správní orgán I. stupně žalobci zahájení řízení o přestupcích dle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 a § 22 odst. 1 písm. l) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „přestupkový zákon“*). Zároveň žalobce předvolal k ústnímu jednání na 8.11.2010 a poskytl mu procesní poučení (čj. MMP/177283/10).

V průběhu přestupkového řízení k dotazu správního orgánu I. stupně Městský úřad Přeštice, odbor správní a dopravní, přípisem ze dne 9.11.2010 sdělil, že žalobci byl dne 9.7.2007 vysloven zákaz řízení motorových vozidel Okresním soudem Plzeň-jih sp.zn. 3T 14/2006 ve spojení s rozsudkem krajského soudu 50To 255/2007 na dobu dvou let. Tento trest řádně skončil 9.7.2009. O vrácení řidičského oprávnění žalobce požádal až 6.9.2010. Pravomocně rozhodnuto bylo 10.9.2010, tudíž od 9.7.2007 do 9.9.2010 nebyl držitelem řidičského oprávnění. V době, kdy činil kroky k vrácení oprávnění, Městský úřad Přeštice nevěděl, že má žalobce zadržený řidičský průkaz; to zjistil až z doručeného oznámení o zadržení řidičského průkazu od Policie ČR. Proto mu bylo řidičské oprávnění vráceno. V rozhodnutí Městského úřadu Přeštice čj. SD-Tu/10/473/2010 je uvedeno, že se vrací pouze řidičské oprávnění, nikoliv řidičský průkaz, neboť je vedeno správní řízení o zadržení tohoto řidičského průkazu (čj. SD-Dv/25234/2010). Ke sdělení byl připojen výpis z evidenční karty žalobce.

V pořadí druhé ústní jednání v řízení o přestupcích proběhlo 2.12.2010. Žalobce byl při něm zastoupen stávajícím zástupcem.

Dne 9.12.2010 pod čj. MMP/155199/10 (*dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“*) vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým D.H. , žalobce v této věci, uznal vinným z porušení ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o silničním provozu“*), a z naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 přestupkového zákona a dále z porušení ust. § 4 písm. c) a § 17 odst. 3 zákona o silničním provozu a z naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona, „*neboť dne 21.8.2010 v době okolo 09:30 hod. jel jako řidič osobního vozidla tovární značky Ford Focus rz X v Plzni, po vozovce pozemní komunikace Železniční ul., ve směru jízdy Koterovské ul. k Lobezské ul. V prostoru pravotočivé zatáčky u sloupu veřejného osvětlení č. 19354, v úseku platnosti vodorovné dopravní značky B1a (Podélná čára souvislá), při předjíždění*

ohrozil řidiče předjížděného vozidla tovární značky Ford Explorer, rz X L. L. M.. Při dopravní nehodě vznikla hmotná škoda na některém ze zúčastněných vozidel včetně přepravovaných věcí zřejmě nepřevyšující částku 100.000,-Kč. Při šetření předmětné dopravní nehody bylo dále zjištěno, že obviněný na pozemní komunikaci řídil vozidlo rz X, přestože nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění.“ Za uvedené přestupky byla žalobci uložena pokuta v souladu s ust. § 12 odst. 1 a 2 přestupkového zákona podle ust. § 22 odst. 4 téhož zákona pokuta ve výši 28.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 14 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobci byla rovněž uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč. Předmětné rozhodnutí správní orgán I. stupně podrobně odůvodnil.

Podáním ze dne 27.12.2010 napadl žalobce prvoinstanční rozhodnutí odvoláním. Těžiště jeho obrany spočívalo v podrobně zdůvodněném právním názoru, že dne 21.8.2010 byl držitelem příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění. Skutečnost, že po výkonu trestu zákazu činnosti spočívajícího v řízení motorových vozidel nepožádal správní orgán o vrácení vlastního řidičského průkazu, pak označil toliko za innominátní přestupek ve smyslu § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona. K odvolání připojil kopii rozhodnutí Městského úřadu Přeštice ze dne 10.9.2010 čj. SD-Tu/10/473/2010, kterým bylo žalobci vráceno „Řidičské oprávnění skupiny „A1/50 a B“ řidičského průkazu evidenčního čísla AO103423, vydaného dne 10. dubna 2002 Dopravním inspektorátem Plzeň-jih, které bylo uděleno pro skupinu „A1/50“ dne 16.02.1999 pod číslem protokolu 1404-3/6-99 a pro skupinu „B“ dne 30.01.2002 pod číslem protokolu 44001/2002-162.“

Prípisem ze dne 10.1.2011 čj. MMP/004136/11 předložil správní orgán I. stupně věc do odvolacího řízení Krajskému úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „žalovaný“). Podle podacího razítka obdržel žalovaný spis 12.1.2011.

Podáním vyhotoveným dne 15.3.2011, označeným jako doplnění odvolání a žalovanému doručeným 17.3.2011, žalobce sdělil, že dne 15.3.2011 obdržel další rozhodnutí Magistrátu města Plzně – odboru správních činností, odd. přestupkového, ze dne 11.3.2011, čj. MMP/008428/11, kterým byl uznán vinným ze spáchání přestupků podle ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 2 a § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona. Žalobce odkázal na znění ustanovení § 12 odst. 2 a § 57 odst. 1 přestupkového zákona, konstatoval, že útoky, které byly předmětem tohoto řízení, jsou dílem pouhou částí skutku ve vztahu k následujícímu rozhodnutí a hrozí tak překážka rei iudicatae. Z těchto důvodů se domáhal ve stávajícím řízení zrušení prvoinstančního rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

K odvolání připojil kopii rozhodnutí Magistrátu města Plzně vyhotoveného dne 11.3.2011 pod čj. MMP/008428/11. Tím byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 118b odst. 2 zákona o silničním provozu a z naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 2 přestupkového zákona a z porušení ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a z naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona, „neboť dne 8.10.2010 v době okolo 15:30 hod. v Plzni na vozovce pozemní

komunikace Rooseveltovy ulice, řídil motorové vozidlo tov. zn. Citroen ZX rz X, přestože mu byl dne 21.8.2010 zadržen řidičský průkaz, přičemž o skutku, pro který mu byl řidičský průkaz zadržen, nebylo pravomocně rozhodnuto. Dále nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, přestože jím sedadlo bylo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu.“ Za uvedené přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 7.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 7 měsíců.

O odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí rozhodl žalovaný dne 15. dubna 2011 pod čj. DSH/474/11 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*) tak, že prvoinstanční rozhodnutí změnil tak, že „za odstavec začínající slovy „*Za to se obviněnému ukládá*“ a končící slovy „*ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.*“ (druhá strana rozhodnutí nahoře) doplňuje odstavec ve znění „*do doby zákazu činnosti se podle ustanovení § 118c odst. 3 zákona o silničním provozu započítává doba zadržení řidičského průkazu, a to ode dne 21.8.2010, kdy byl obviněnému zadržen řidičský průkaz policistou podle ustanovení § 118b zákona o silničním provozu, do data nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.*“. Ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Výrok rozhodnutí žalovaný podrobně odůvodnil a vypořádal se s odvolacími námitkami.

Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Tou se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a uložení povinnosti žalovanému uhradit žalobci náklady řízení. Současně požádal, aby usnesením soud přiznal žalobě odkladný účinek, aniž tento návrh řádně odůvodnil.

Výrok napadeného rozhodnutí žalobce napadal z následujících žalobních bodů.

V úvodu žalobce tvrdil, že žalovaný pochybil při rozhodování o jeho odvolání, neboť rozhodl tak, že podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“ nebo také „s.ř.“*), změnil část prvoinstančního rozhodnutí. Do změněné části žalovaný nepřipustil možnost odvolání. Tím poškodil žalobce, zkrátil jeho práva v řízení a porušil shora citovanou normu. Ve zbytku pak žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu, když z logiky správního řádu vyplývá, že nelze použít tyto obě normy, neboť se prakticky navzájem vylučují.

V dalším žalobním bodu uváděl, že proti němu bylo vedeno další řízení, na což byl odvolací orgán písemně upozorněn doplněním odvolání ze dne 15.3.2011. Uvedenou skutečnost odvolací orgán nerespektoval, ač je zřejmé, že tyto kauzy spolu souvisely, neboť pokud v časové posloupnosti zrekapituluje průběh děje, požádal o vrácení řidičského průkazu v okamžiku, kdy mu byl zadržen orgány Policie ČR, ještě však předtím, než mu bylo oznámeno rozhodnutí správního orgánu o zahájení řízení o zadržení řidičského průkazu a oznámeno zahájení řízení v předmětné věci. Obě věci vedené správním orgánem I. stupně měly být spojeny do společného řízení, jak to ukládá zákon. Rozhodnutím Městského úřadu Přeštice – odboru správního a dopravního ze dne 10.9.2010, čj. SD-Tu/10/473/2010, které téhož dne nabylo právní moci, bylo vysloveno, že se žalobci vrací řidičské oprávnění skupin A1/50 a B řidičského průkazu e.č. AO103423, vydaného dne 10.4.2002 Dopravním inspektorátem Plzeň-jih.

Žalobce konstatoval, že podle § 92 odst. 7 zákona o silničním provozu splňuje-li žadatel o řidičské oprávnění nebo o rozšíření řidičského oprávnění všechny podmínky podle § 82 odst. 1, má právní nárok na udělení řidičského oprávnění..., tzn. že žalobce byl v době spáchání přestupku držitelem řidičských oprávnění skupin A1, B, neboť pro to byly splněny všechny podmínky. Žalobce na podporu svých konstatování provedl porovnání sankcí podle ust. § 22 přestupkového zákona, a to u § 22 odst. 1 písm. e) bod 1, u něhož je sankce 25.000 - 50.000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na 1 rok až 2 léta, a § 22 odst. 1 písm. e) bod 2, u něhož je sankce pokuty ve výši 5.000 - 10.000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců až 1 roku. Z logiky věci a porovnáním sankcí u obou norem je pak dle žalobce zřejmé, že bod 1 zákonodárce zamýšlel pro ty případy, kdy řidič v silničním provozu buď vůbec není (a nebyl) držitelem řidičského oprávnění, nebo je držitelem řidičského oprávnění, ale nikoliv na příslušnou skupinu či podskupinu. Bod 2 pak dopadá na řidiče který je držitelem příslušného řidičského oprávnění, ale má zadržen řidičský průkaz. Žalobce má tudíž za to, že k pozbytí (resp. odnětí) řidičských oprávnění sice dojde okamžikem právní moci rozhodnutí v trestním anebo správním řízení, v němž byl uložen mimo jiné trest zákazu činnosti, ale ve svých důsledcích však je pozbytí (resp. odnětí) řidičských oprávnění účinné toliko po dobu výkonu trestu zákazu činnosti, nikoliv po jeho uplynutí. Skutečnost, že občan po uplynutí výkonu trestu zákazu činnosti nepožádá o vrácení řidičského průkazu, je innominátním přestupkem, jak to má na mysli ust. § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona.

Žalovaný v písemném stanovisku k žalobě vyhotoveném dne 19.8.2011 označil žalobu za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí. Především konstatoval, že se s většinou námitek uvedených v žalobě vypořádal již v napadeném rozhodnutí, na něž v podrobnostech odkazuje a na jehož správnosti i zákonnosti nadále trvá.

U prvního žalobního bodu zdůraznil, že ust. § 90 odst. 5 správního řádu výrok, který žalovaný zvolil, výslovně předpokládá. V prvoinstančním rozhodnutí chyběla doplněná část, která byla zcela ve prospěch žalobce a tedy jej ani nemohl krátit na jeho právech.

Ke druhému žalobnímu bodu stran společného řízení zdůraznil, že spisová dokumentace k dalšímu žalobcovu přestupku byla správnímu orgánu I. stupně doručena až dne 14.1.2011. Nemohl tudíž o obou věcech vést společné řízení. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1As 28/2009 ze dne 18.6.2009, podle něhož není nevedení společného řízení vadou řízení, je-li z následujícího rozhodnutí zřejmé, že byla aplikována absorbční zásada při ukládá sankce. O vadu řízení by se tak mohlo jednat toliko u řízení následujícího, nikoliv u napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno jako první.

K argumentaci ustanovením § 92 odst. 7 zákona o provozu na pozemních komunikacích žalovaný především zdůraznil, že žalobci nebylo následně (po spáchání přestupku) udělováno řidičské oprávnění, ale bylo mu vráceno. Neužilo se tak ustanovení § 92, ale § 102 zákona o silničním provozu. To, že žalobce případně splňoval zákonné podmínky, však na uvedenou věc nemá žádný vliv. To, zda je osoba držitelem řidičského oprávnění, se totiž děje autoritativním rozhodnutím správního orgánu (registru řidičů), který řidičské oprávnění vrátí (popř. obdobně udělí či rozšíří). Jestliže žalobci bylo řidičské

oprávnění následně vráceno, je zcela zřejmé, že v době přestupku nebyl jeho držitelem. Navíc žalobce dne 21.8.2010 podmínky pro vrácení řidičského oprávnění nesplňoval, neboť z jím předloženého rozhodnutí ze dne 10.9.2010 o vrácení řidičského oprávnění vyplývá, že se až dne 2.9.2010 podrobil vyšetření k vystavení posudku o zdravotní způsobilosti a že dne 3.9.2010 se podrobil přezkoušení z odborné způsobilosti.

Žalovaný rovněž setrval na právním posouzení žalobcova deliktního jednání a odmítl pozbytí řidičského oprávnění ve smyslu konstrukce žalobcem v žalobě předestřené.

Řízení ve správním soudnictví upravuje zákon 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s.ř.s.“*). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí samosoudkyně vycházela ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a napadené výroky rozhodnutí přezkoumala v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). O věci samé v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodla bez jednání za výslovného souhlasu žalovaného (čl. 31 spisu) a fikce souhlasu žalobce.

V posuzované věci se jednalo o problematiku přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, jejichž základní hmotněprávní úpravu obsahuje přestupkový zákon ve znění účinném ke dni 21.8.2010. Aplikován byl i zákon o provozu na pozemních komunikacích ve znění účinném k témuž dni. Podle § 51 přestupkového zákona není-li v tomto nebo jiném zákoně uvedeno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení, tj. správní řád, a to ve znění účinném ke dni rozhodování správních orgánů.

Žalobce byl uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 přestupkového zákona v souvislosti s porušením ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu a z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona v souvislosti s porušením ust. § 4 písm. c) a § 17 odst. 3 zákona o silničním provozu.

Podle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 přestupkového zákona *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a není držitelem příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění.*

Podle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu *řídít motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem příslušného řidičského oprávnění podle § 81.*

Podle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedené pod písm. a) až k), poruší zvláštní právní předpis.*

Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*

Podle § 17 odst. 3 zákona o silničním provozu řidič, který se po předjetí zařazuje před vozidlo, které předjel, musí dávat znamení o změně směru jízdy a nesmí ohrozit ani omezit řidiče vozidla, které předjel.

Žalobní bod, jehož podstatou je tvrzení žalobce o zkrácení na jeho procesních právech a porušení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu tím, že žalovaný změnil část prvoinstančního rozhodnutí, aniž by do změněné části připustil možnost odvolání, je nedůvodný.

Ohledně odvolacího řízení stanoví přestupkový zákon ve smyslu § 51 „jinak“ v §§ 81 a 82. Zvláštní úprava se týká jen osob oprávněných podat odvolání a zákazu reformace in peius. Ve zbytku se odvolací přestupkové řízení řídí ustanoveními správního řádu.

Postup odvolacího správního orgánu a jeho rozhodnutí upravuje § 89 a násl. správního řádu. *Odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem (§ 89 odst. 2). Jestliže odvolací správní orgán u včasného a přípustného odvolání dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, a) napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví, b) napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; ... anebo c) napadené rozhodnutí nebo jeho část změni; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; ... (§ 90 odst. 1). Jestliže odvolací správní orgán zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, bez dalšího zruší napadené rozhodnutí a řízení zastaví, ledaže jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků (§ 90 odst. 4). Neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Jestliže odvolací správní orgán změni nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí (§ 90 odst. 5). Podle § 91 odst. 1, věty první správního řádu proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu se nelze dále odvolat.*

Žalovaný ve výroku I. napadeného rozhodnutí s odvoláním na § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil výrok prvoinstančního rozhodnutí tak, že „za odstavec začínající slovy „*Za to se obviněnému ukládá*“ a končící slovy „*ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.*“ (druhá strana rozhodnutí nahoře) doplňuje odstavec ve znění „*Do doby zákazu činnosti se podle ustanovení § 118c odst. 3 zákona o silničním provozu započítává doba zadržení řidičského průkazu, a to ode dne 21.8.2010, kdy byl obviněnému zadržen řidičský průkaz policistou podle ustanovení § 118b zákona o silničním provozu, do data nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.*“ Ve výroku II. napadeného rozhodnutí uvedl, že podle § 90 odst. 5 správního řádu ve zbytku prvoinstanční rozhodnutí potvrzuje.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že „Ze spisové dokumentace (z podkladů od Policie České republiky) vyplývá, že odvolateli byl při silniční kontrole dne 21.8.2010 zadržen řidičský průkaz. Odvolacímu správnímu orgánu je pak z jeho úřední činnosti známo, že o zadržení řidičského průkazu rozhodl správní orgán I. stupně rozhodnutím č.j. MMP/143895/10 ze dne 24.9.2010, které nabylo právní moci dne 8.11.2010. Odvolací správní orgán jen poznamenává, že rozhodoval o odvolání proti tomuto rozhodnutí, a to rozhodnutím č.j. DSH/14715/10 ze dne 4.11.2010, kterým odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zadržení řidičského průkazu potvrdil.

Vzhledem k ust. § 14 odst. 2 zákona o přestupcích a ust. § 118c odst. 3 zákona o silničním provozu se doba od zadržení řidičského průkazu započítává do doby výkonu sankce zákazu činnosti. Dle ust. § 77 zákona o přestupcích pak rozhodnutí o přestupku musí obsahovat mimo jiné i rozhodnutí o započtení doby do doby zákazu činnosti.

Z napadeného rozhodnutí pak vyplývá, že správní orgán I. stupně tuto skutečnost zcela opominul. Z tohoto důvodu odvolací správní orgán postupoval podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, kdy toto pochybení správního orgánu I. stupně napravil změnou napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že změnou napadeného rozhodnutí odvolací správní orgán postupuje zcela ve prospěch odvolatele, nehrozí odvolateli újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se, a tedy odvolací správní orgán přistoupil ke změně napadeného rozhodnutí.“

Žalobce skutková zjištění, na základě kterých žalovaný změnil výrok prvoinstančního rozhodnutí, v žádném směru nezpochybňuje. Učinil-li zákonem zmocněný, věcně a místně příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností, tj. v daném případě Magistrát města Plzně (§ 118a odst. 2 a § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu), opatření ve formě vydání rozhodnutí, na jehož základě již žalobce nesměl činnost, která se zakazuje, vykonávat, a takové rozhodnutí nabylo právní moci už před vydáním prvoinstančního rozhodnutí o přestupku, dopadalo na posuzovanou věc ust. § 14 odst. 2 přestupkového zákona, podle něhož do doby zákazu činnosti se započítává doba, po kterou pachatel na základě opatření správního orgánu učiněného v souvislosti s projednávaným přestupkem nesměl již tuto činnost vykonávat, spolu s ust. § 118c odst. 3 zákona o silničním provozu, podle kterého doba zadržení řidičského průkazu se započítává do doby výkonu sankce nebo trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, pokud byla tato sankce nebo tento trest řidiči uložen za skutek, za který mu byl zadržen řidičský průkaz. Základní obsah výroku správního rozhodnutí jako nejdůležitější části celého rozhodnutí stanoví § 68 odst.2 správního řádu. Přestupkový zákon však předepisuje pro výrok rozhodnutí o přestupku náležitosti další v § 77. Dle něj výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí krom jiného obsahovat též rozhodnutí o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2). Žalovaný tudíž napadeným rozhodnutím uvedl výrok prvoinstančního rozhodnutí zcela do souladu s požadavky § 77 přestupkového zákona.

V souzeném případě vystupoval v přestupkovém řízení pouze jeden účastník řízení (žalobce). Žalovaným provedená změna výroku rozhodnutí materiálně nepředstavovala uložení další (nové) povinnosti žalobci, nýbrž toliko doplnění (zpřesnění, precizaci) výroku.

Odstranit vadu současně předpokládalo, že žalovaný v odvolacím řízení doplní dosavadní podklady a že bude navíc vycházet z existence pravomocného rozhodnutí o

zadržení řidičského průkazu žalobce. Jednalo se o tzv. skutečnost známou odvolacímu orgánu z úřední činnosti. O tom, že takové skutečnosti lze použít jako podklad pro rozhodnutí, svědčí § 50 odst. 1 s.ř. Podle § 36 odst. 3 s.ř. *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal*. Skutečnost známou správnímu orgánu z úřední činnosti není třeba dokazovat. Rozhodne-li se však správní orgán takovou skutečnost zahrnout mezi podklady pro rozhodnutí, je podle názoru soudu jeho povinností, aby účastníku řízení před vydáním rozhodnutí (prvoinstančního či odvolacího) sdělil, že a jakou skutečnost považuje za známou mu z úřední činnosti a že ji použije jako jeden z podkladů rozhodnutí. Jiný postup má za následek porušení § 36 odst. 3 s.ř. Aplikace § 36 odst. 3 s.ř. v odvolacím řízení při nově pořízených podkladech se ostatně výslovně dovolává právě ust. § 90 odst. 1 písm. c) s.ř.

V daném případě ve smyslu § 36 odst. 3 s.ř. přestupkový „zákon nestanovil jinak“, nešlo o řízení, ve kterém by se „vyhovovalo žádosti žalobce v plném rozsahu“, avšak žalobce se vzdal práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (vzdal se práva být seznámen s obsahem svědecké výpovědi svědka M. a dokazováním - viz protokol o ústním jednání ze dne 2.12.2010). Z žaloby pak nelze dovodit, že by se žalobce cítil být zkrácen na svých procesních právech tím, že jej žalovaný neseznámil před vydáním napadeného rozhodnutí, že za podklad použije i skutečnost známou mu z úřední činnosti. Evidentně proto, že existence pravomocného rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu byla známá i jemu a nezpochybňoval ji ani v žalobě.

Pakliže se žalobci doplněním výroku pouze intimovaly konkrétní právní poměry, které budou nastoleny pravomocným rozhodnutím o přestupku, nelze souhlasit s žalobcem, že byl zkrácen na svých právech v důsledku ztráty instance. Žalobci v souzeném případě nehrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se, protože v daném případě by objektivně odvolání nebylo způsobilé přivodit žalobci příznivější rozhodnutí ve věci samé. Započtení doby zadržení řidičského průkazu do doby výkonu sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel se provádí obligatorně. Výkon sankce zákazu činnosti nebude spojen (až) s právní mocí rozhodnutí o přestupku, nýbrž již se dnem 21.8.2010, kdy mu byl zadržen řidičský průkaz. Jak žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, postupoval zcela ve prospěch žalobce.

Žalovaný byl povinen vycházet ze skutkového stavu ke dni vydání svého rozhodnutí a pochybení prvoinstančního orgánu bylo možné odstranit přímo v odvolacím řízení. Zákonné omezení bránící možnosti změny rozhodnutí odvolacím správním orgánem stanovené v § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu pak nebylo dotčeno.

Naději na úspěch nemohla mít ani výtky žalobce, že z logiky správního řádu vyplývá, že vedle sebe výrok, že prvoinstanční rozhodnutí se mění a ve zbytku se toto rozhodnutí potvrzuje, neobstojí.

Žalobcův právní názor by byl správný za účinnosti předchozí právní úpravy správního řízení.

Podle § 59 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (zrušen 1.1.2006) platilo, že *odvolací orgán přezkoumá napadené rozhodnutí v celém rozsahu; je-li to nutné, dosavadní řízení doplní, popřípadě zjištěné vady odstraní* (odst. 1). Podle odstavce 2 téhož ustanovení *jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změni nebo zruší, jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí*. Podle odstavce 3 *odvolací orgán rozhodnutí zruší a věc vrátí správnímu orgánu, který je vydal, k novému projednání a rozhodnutí, pokud je to vhodnější zejména z důvodů rychlosti nebo hospodárnosti; správní orgán je právním názorem odvolacího orgánu vázán*.

Odstavce 2 a 3 § 59 zákona č. 71/1967 Sb. definovaly možné způsoby rozhodnutí odvolacího orgánu o odvolání. Výrok napadeného rozhodnutí by neobstál pro rozpor s ust. § 59 odst. 2 a 3. Za stejné právní situace (tj. při posuzování rozhodnutí první instance jako celku) mohl odvolací orgán na základě odvolání žalobce prvoinstanční rozhodnutí pouze změnit. Výrok o potvrzení prvoinstančního rozhodnutí přicházel v úvahu výlučně společně se zamítnutím odvolání. Spojení „změny části prvoinstančního rozhodnutí“ a „ve zbytku potvrzení rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ ve výroku rozhodnutí odvolacího orgánu by vedlo k nejasnosti výroku a mělo za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost.

Jak ze shora uvedené citace § 90 správního řádu vyplývá, nová právní úprava správního řízení je stran možných výroků rozhodnutí odvolacího orgánu konstruována jinak. Pro posuzovanou věc je významné, že dospěje-li odvolací orgán po přezkoumání odvoláním dotčeného prvoinstančního rozhodnutí k závěru, že je nezbytné aplikovat ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a změnit část výroku přezkoumávaného rozhodnutí, je současně povinen tu část odvoláním napadeného rozhodnutí, ve které ponechává rozhodnutí nedotčeno (tj. slovy zákona „ve zbytku“), potvrdit. Takovou povinnost mu v případě částečné změny (stejně jako v případě částečného zrušení) napadeného rozhodnutí explicitně ukládá ust. § 90 odst. 5, věta druhá, správního řádu.

S žalobcem nelze souhlasit ani v tom, že „obě věci vedené Magistrátem m. Plzně měly býti spojeny do společného řízení, jak to ukládá zákon.“

Společné řízení správní upravuje § 140 správního řádu. „Jinak“ ve smyslu § 51 přestupkového zákona stanoví ust. § 57 přestupkového zákona. Podle první věty jeho odst. 1, *jestliže pachatel se dopustil více přestupků, které je příslušný projednávat též orgán, projednávají se tyto přestupky ve společném řízení*.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že v případě napadeného rozhodnutí došlo ke spáchání skutku 21.8.2010. Oznámení přestupku spolu s přestupkovým spisem obdržel správní orgán I.stupně 10.9.2010. Oznámení o zahájení přestupkového řízení ze dne 18.10.2010 bylo žalobci doručeno dne 1.11.2010. Prvoinstanční rozhodnutí bylo vyhotoveno dne 9.12.2010 a vydáno dne 14.12.2010. K oznámení rozhodnutí (tj. k doručení písemného vyhotovení rozhodnutí) žalobci došlo dne 15.12.2010.

Druhou věcí, o které mělo být vedeno dle názoru žalobce společné řízení s věcí první, je přestupkové řízení zakončené v první instanci rozhodnutím správního orgánu I. stupně č.j. MMP/008428/11, vyhotoveným dne 11.3.2011. Ačkoliv jej žalobce v žalobě explicitně číslem jednacím ani dnem vyhotovení či vydání neoznačuje, lze tak spolehlivě dovodit jednak z tvrzení v žalobě, že „...že proti žalobci bylo vedeno další řízení, na což byl odvolací orgán písemně upozorněn doplněním odvolání ze dne 15.3.2011.“, ve spojení s přílohou žaloby - kopií podání žalobce ze dne 15.3.2010, které obsahuje specifikaci uvedeného rozhodnutí v první větě, a zejména ve spojení s obsahem správního spisu, ve kterém je k doplnění odvolání kopie předmětného rozhodnutí připojena. Navíc číslo jednacím souhlasí s žalobcem učiněným důkazním návrhem (viz str. 3, bod IV. žaloby).

Vzhledem k tomu, že v pořadí druhé přestupkové řízení bylo řízením vedeným samostatně, není spisový materiál součástí žalovaným předložených správních spisů. Z předložené kopie rozhodnutí se podává, že ve druhém případě měl žalobce spáchat skutek dne 8.10.2010 a že jím byl žalobce uznán vinným přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. e) bod 2 přestupkového zákona porušením ust. § 118b odst. 2 zákona o silničním provozu a podle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona porušením ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a byla mu uložena sankce.

Pakliže se žalobce dovolával v doplnění odvolání z 15.3.2011 aplikace § 57 odst. 1 a § 12 odst. 2 přestupkového zákona poté, co k jeho odvolání žalovaný zruší rozhodnutí vyhotovené dne 9.12.2010 a věc vrátí zpět správnímu orgánu I. stupně, žalovaný se v napadeném rozhodnutí k odvolací výtce vyjádřil. Uvedl, že „Co se týče společného řízení o přestupcích, pak je třeba poznamenat, že pro takový postup musí být splněna podmínka, že k řízení musí být příslušný též orgán. Aby byla takováto podmínka naplněna, muselo by být více jednání takovému správnímu orgánu oznámeno. V daném případě je třeba uvést, že správní orgán I. stupně vydal napadené rozhodnutí dne 14.12.2010 (kdy bylo předáno poštovní přepravě), avšak v této době nebylo ještě jednání odvolatele ze dne 8.10.2010 ani oznámeno správnímu orgánu I. stupně (zdejšímu správnímu orgánu je z jeho vlastní úřední činnosti známo, že spisová dokumentace byla správnímu orgánu I. stupně k této věci postoupena až dne 14.1.2011). Správní orgán I. stupně tak nemohl konat o věci společné řízení.“

Žalobce v žalobě nezpochybnil správnost časového údaje, který žalovaný uvedl ohledně oznámení přestupku a postoupení přestupkového spisu, který se týkal skutku ze dne 8.10.2010. Z dikce ustanovení § 57 odst. 1 přestupkového zákona plyne, že byly splněny podmínky tohoto ustanovení potud, že v obou případech se jednalo o přestupky téhož pachatele, tj. žalobce, a věcně, místně i funkčně příslušný projednat tyto přestupky byl též orgán, tj. Magistrát města Plzně. Spojení přestupků do společného řízení však bránila zásadní okolnost, že totiž neexistoval sebemenší časový úsek ve kterém by správní orgán I. stupně vedl řízení o předmětných přestupcích souběžně. Závěr žalovaného, že nebyly splněny podmínky pro konání společného řízení, je zákonný a ust. § 57 odst. 1 přestupkového zákona porušeno nebylo (ani z časových důvodů být nemohlo).

Jako správný nemohl soud hodnotit ani právní názor žalobce, že byl v době spáchání přestupku držitelem řidičských oprávnění skupin A1, B, neboť pro to byly splněny všechny podmínky a že pozbytí řidičských oprávnění je účinné toliko po dobu výkonu trestu zákazu činnosti, nikoliv po jeho uplynutí.

Podle § 80 zákona o silničním provozu *řidičské oprávnění opravňuje jeho držitele k řízení motorového vozidla zařazeného do příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění. Jednotlivé skupiny a podskupiny řidičských oprávnění upravuje § 81 téhož zákona. Ust. § 82 taxativně stanoví podmínky pro udělení a držení řidičského oprávnění (odst. 1 písm. a) až f). Splňuje-li žadatel o řidičské oprávnění nebo o rozšíření řidičského oprávnění všechny podmínky podle § 82 odst. 1, má právní nárok na udělení řidičského oprávnění nebo na jeho rozšíření o další skupinu nebo podskupinu řidičského oprávnění (§ 92 odst. 7 zákona o silničním provozu).*

Podle § 94 a odst. 1 zákona o silničním provozu, *držitel řidičského oprávnění pozbývá řidičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí, kterým mu byl soudem uložen trest nebo příslušným správním úřadem uložena sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel. Podle § 102 stejného zákona po výkonu trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel nebo po upuštění nebo podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel podle zvláštních právních předpisů rozhodne o vrácení řidičského oprávnění příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností na žádost osoby, která pozbyla řidičské oprávnění podle § 94a (odst. 1). Odst. 2 upravuje náležitosti žádosti (písm. a) až e), mimo jiné musí být v žádosti uvedena skupina nebo podskupina řidičského oprávnění, o jehož vrácení je žádáno (písm. e). Odst. 3 dále předepisuje přílohy, které je žadatel povinen k žádosti o vrácení řidičského oprávnění přiložit. Vedle rozhodnutí, kterým byla uložena sankce (resp. trest) zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel (písm. b) musí být přílohou i doklad o odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel zařazených do skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění podle odstavce 5, který nesmí být ke dni podání žádosti starší než 60 dní. Podle § 102 odst. 5 zákona o silničním provozu, pokud ode dne právní moci rozsudku nebo rozhodnutí, jímž došlo k uložení trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, uplynul více než jeden rok, musí žadatel prokázat zdravotní a odbornou způsobilost.*

V posuzovaném případě není mezi účastníky řízení sporu o tom, že žalobci byl trestním rozsudkem uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v trvání dvou roků, který řádně skončil 9.7.2009. Nespornou a rovněž důkazně podloženou je i skutečnost, že žalobce požádal o vrácení řidičského oprávnění až dne 6.9.2010 a kladné rozhodnutí o jeho žádosti nabylo právní moci dne 10.9.2010.

Žalobce nepochybně okamžik, ke kterému řidičské oprávnění pozbyl. Zastává však právní názor, že držitelem příslušného řidičského oprávnění není výlučně po dobu výkonu trestu zákazu činnosti, tedy po dobu, jejíž počátek je totožný se dnem právní moci rozhodnutí soudu, kterým byl uložen trest zákazu činnosti řídit motorová vozidla, a konec se dnem ukončení výkonu trestu, s tím, že po ukončení trestu již pozbytí řidičského oprávnění

ztrácí účinnost. Řečeno jinak, jeho konstrukce stojí na předpokladu, že dnem následujícím po datu ukončení výkonu trestu se řidičské oprávnění takové osoby automaticky obnovuje.

Zmíněný právní názor nejenže nemá oporu v platné právní úpravě, nýbrž výše citovaným ustanovením zákona výslovně odporuje. Ust. § 102 odst. 1 zákona o silničním provozu bez jakýchkoliv pochyb svědčí o tom, že osoba, která řidičské oprávnění pozbyla v důsledku uloženého trestu zákazu činnosti nenabývá řidičské oprávnění vykonáním takového trestu ex lege. Pro tento závěr svědčí ostatně náležitost žádosti o vrácení řidičského průkazu stanovená v § 102 odst. 2 písm. e) zákona o silničním provozu (v žádosti musí být uvedena *skupina nebo podskupina řidičského oprávnění, o jehož vrácení je žádáno*). Zákon předpokládá správní řízení, jehož (ne)zahájení ponechává zcela v dispozici takové osoby (může ale nemusí podat žádost). Zahájení řízení z moci úřední dle § 102 zákona o silničním provozu zákon neumožňuje. K obnovení či znovunabytí řidičského oprávnění dochází až rozhodnutím příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností o vrácení řidičského oprávnění. Tento individuální správní akt má konstitutivní, nikoliv deklaratorní povahu, tedy zakládá řidičské oprávnění. Okamžik vzniku řidičského oprávnění je spojen až s právní mocí předmětného rozhodnutí.

Nelze rovněž souhlasit s tvrzením žalobce, že po vykonání trestu bez dalšího splňoval všechny podmínky pro udělení řidičského oprávnění a tudíž měl na jeho vydání právní nárok. Na žalobce v daném případě dopadalo ust. § 102 odst. 5 zákona o silničním provozu a zda splňuje podmínky zdravotní a odborné způsobilosti byl povinen znovu prokázat příslušnému správnímu orgánu rozhodujícímu o vrácení řidičského oprávnění, jak je zřejmé i z rozhodnutí Městského úřadu Přeštice o vrácení řidičského oprávnění ze dne 10.9.2010.

Okolnost, že žalobce v době deliktního jednání předložil PČR DI řidičský průkaz, který po právní moci trestního rozsudku v zákonem stanovené neodevzdal v pětidenní lhůtě (ani později) příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností lhůtě (§ 94a odst. 2 zákona o silničním provozu), je právně bezvýznamná. Řidičský průkaz je dle § 103 zákona o silničním provozu veřejnou listinou, která osvědčuje udělení řidičského oprávnění k řízení motorových vozidel zařazených do příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění. Pokud žalobce pozbyl řidičské oprávnění v důsledku trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel a po jeho výkonu o vrácení řidičského oprávnění prokazatelně nepožádal, nemůže ani jím předložený řidičský průkaz, byť formálně neztrácí povahu veřejné listiny, potvrzovat pravdivost toho, že je žalobce držitelem řidičského oprávnění. To proto, že byla prokázána nepravdivost skutečnosti řidičským průkazem osvědčované sdělením příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností, v tomto případě sdělením Městského úřadu Přeštice, odboru správního a dopravního ze dne 9.11.2010.

Konečně považuje soud za nezbytné konstatovat, že podle ust. § 22 odst. 1 písm.e) bod 1 přestupkového zákona se skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích „*dopustí ten, kdo...řídí vozidlo...a není držitelem příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění*“. Z ustanovení nelze dovodit, že by zákonodárce zamýšlel rozlišovat mezi důvody, ze kterých obviněný řidičské oprávnění pozbyl (např. odnětím, vzdáním se řidičského oprávnění dle § 94, v důsledku dosažení 12 bodů a pod), případně zda nikdy držitelem řidičského oprávnění nebyl. Dikce je zcela

jednoznačná: k naplnění skutkové podstaty dojde vždy, když osoba řídí motorové vozidlo bez příslušného řidičského oprávnění. Proto zbytkovou skutkovou podstatu § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona nelze aplikovat.

Žaloba nebyla důvodná a soud ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok I.).

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal (výrok II.).

Soud dodává, že žalobce požádal o to, aby byl jeho žalobě přiznán odkladný účinek. O této žádosti soud samostatně nerozhodoval, protože po vykonání nezbytných procesních úkonů v řízeních rozhodl přímo ve věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102, § 106 odst. 2 s.ř.s.).

Důvody kasační stížnosti jsou taxativně stanoveny v § 103 odst. 1 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující pouze proti rozhodnutí o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí je nepřipustná (§ 104 odst. 2 s.ř.s.).

Kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s.ř.s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s.ř.s.).

Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Plzni dne 19. října 2011

JUDr. Jana Daňková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

